

MITÄ TODISTI VSDT:n DUUMARYHMÄN OIKEUSJUTTU ⁸³?

VSDT:n Duumaryhmän viiden jäsenen ja kuuden muun, Pietarin lähistöllä marraskuun 4 p:nä 1914 pidetyssä konferenssissa kiinnikaapatun sosialidemokraatin jutun käsitte-ly tsaarin oikeudessa on päättynyt. Kaikki ovat saaneet karkotustuomion. Legaaliset sanomalehdet julkaisivat oikeudenkäyntiselostuksia, joista sensuuri oli karsinut pois tsarismille ja patriooteille epämieluisat kohdat. „Sisäisistä vihollisista” selviydettiin nopeasti, ja julkisen elämän pin-nalla ei taas näy eikä kuulu mitään muuta kuin lukemattomien porvarillisten shovinistien raivokasta ulvontaa, jota sosialishovinistien piskuinen ryhmä säestää.

Mitä sitten VSDT:n Duumaryhmän oikeusjuttu todisti?

Ensinnäkin se osoitti, että Venäjän vallankumouksellisen sosialidemokratian kyseinen etujoukko ei ollut oikeudessa kyllin lujamielinen. Syytettyjen tarkoituksena oli vaikeuttaa prokuraattoria pääsemään selville siitä, kuka oli Venäjällä Keskuskomitean jäsen ja se puolueen edustaja, joka piti yllä puolueen ja työväenjärjestöjen tiettyjä yhteyksiä. Tämä tar-koituserä saavutettiin. Sen saavuttamiseksi vastaisuudes-sakin on oikeudessa turvaututtava puolueen jo kauan sitten ja virallisesti suosittellemaan menettelytapaan — tunnusta-masta kieltäytymiseen. Mutta sellainen menettely, kun yri-tetään todistaa, että ollaan samaa mieltä sosialipatriootti hra Jordanskin kanssa, kuten Rosenfeld teki, tahi että ollaan eri mieltä Keskuskomitean kanssa, — on virheellistä ja val-lankumouksellisen sosialidemokraatin kannalta katsoen sallimatonta.

Huomautamme, että „Den” lehden (№ 40) ⁸⁴ selostuk-sen mukaan — ei ole olemassa virallista ja täydellistä

oikeudenkäyntiselostusta — toveri Petrovski sanoi: „Samaan aikaan (marraskuussa) sain Keskuskomitean päätöslauselman... ja sitä paitsi minulle toimitettiin seitsemästä eri paikasta työläisten päätöslauselmat työläisten suhtautumisesta sotaan, ja ne kävivät yhteen Keskuskomitean mielipiteen kanssa”.

Tämä lausunto on Petrovskille kunniaksi. Ympärillä valitsi hyvin voimakkaana shovinismi. Petrovski ei suotta mainitse päiväkirjassaan, että *yksinpä* radikaalismielinen Tshheidzekin puhuu innostuneena „vapautus”-sodasta. Vapaina ollessaan VSDT:n Duumaryhmän edustajat antoivat tälle shovinismille vastaiskuja, mutta heidän tehtävänä oli sanoutua siitä irti myös oikeudessa.

Kadettien „Retsh”⁸⁵ „kiittää” lakeijamaisesti tsaarin tuomioistuinta siitä, että tämä „kumosi” sen „tarun”, että sosialidemokraattiset edustajat olivat toivoneet tsaarin sotaväen tappiota. Käyttäen hyväkseen sitä, että Venäjällä sosialidemokraattien kädet ja jalat on sidottu, kadetit ovat ottavinaan vakavalta kannalta puolueen ja duumaryhmän välisen luulotellun „selkkauksen” ja vakuuttelevat, että syytetyt eivät tehneet tunnustuksiaan lainkaan oikeuden pelosta. Miten viattomia pikkulapsia! Ikään kuin he eivät tietäisi sitä, että jutun ensi vaiheessa edustajia uhattiin sotatuomioistuimella ja kuolemantuomiolla.

Tovereiden olisi pitänyt kieltäytyä puhumasta illegaalista järjestöä koskevassa kysymyksessä ja oivallettuaan maailmanhistoriallisen ajankohdan käyttää hyväkseen avoimia oikeudenistuntoja esittääkseen suoraan sosialidemokraattiset katsomukset, jotka eivät suuntaudu vain tsarismia vastaan yleensä, vaan myöskin kaikenkarvaista sosialishovinismia vastaan.

Antaa hallituksen ja porvariston lehdistön hyökkäillä raivokkaasti VSDT:n Duumaryhmän kimppuun, antaa sosialivallankumouksellisten, likvidaattorien ja sosialishovinistien „onkia” vahingoniloisina heikkouden ilmauksia tai kuviteltua „erimielisyyttä Keskuskomitean kanssa” (pitäähän heidän edes jotenkin taistella meitä vastaan, elleivät he kykene taistelemaan periaatteellisesti!). Vallankumouksellisen proletariaatin puolue on kyllin voimakas arvostellakseen avoimesti itseään ja nimittääkseen kieräilemättä virhettä ja heikkoutta virheeksi ja heikkoudeksi.

Venäjän tietoiset työläiset ovat luoneet sellaisen puolueen ja nostaneet keskuudestaan sellaisen etujoukon, jotka ovat maailmansodan vuosina ja kansainvälisen opportunistin yleismaailmallisen romahduksen aikoina osoittautuneet kykenevimmiksi täyttämään velvollisuutensa, vallankumouksellisten internationalistisoidemokraattien velvollisuuden. Tie, jota olemme kulkeneet, on kestänyt mitä suurimman kriisin koettelemukset ja osoittautunut — yhä uudelleen — ainoaksi oikeaksi tieksi: kulkekaamme tätä tietä entistä päättäväisemmin, entistä varmemmin, nostakaamme keskuudestamme uusia etujoukkoja ja saakaamme aikaan se, että ne suorittaisivat tuota samaa tehtävää ja myös veisivät sen päätökseen oikeammalla tavalla.

Toiseksi, oikeusjutun käsittely tarjosi sellaisen kuvan *vallankumouksellisen* sosialidemokratian harjoittamasta parlamentarismien hyväksikäyttämistä, jollaista kansainvälinen sosialismi ei ollut vielä milloinkaan nähnyt. Tällaisen hyväksikäytön esikuva vetoaa proletaarijoukkojen järkeen ja sydämeen paremmin kuin mitkään puheet, se kumoo legalistiopportunistien ja anarkismin kaunopuhujien väitteet vakuuttavammin kuin mitkään todistusperusteet. Muranovin selostus illegaalisesta toiminnastaan ja Petrovskin muistiinpanot tulevat säilymään kauan aikaa mallinäytteinä *siitä* edustajiemme toiminnasta, jota meidän oli pidettävä visusti salassa ja jonka merkitystä kaikki Venäjän tietoiset työläiset tulevat nyt harkitsemaan yhä syvämmäin. Sellaisena aikana, jolloin miltei kaikki Euroopan „socialistiset” (suokaa anteeksi tämän sanan häpäiseminen!) parlamenttiedustajat osoittautuivat shovinisteiksi ja shovinistien lakeijoiksi, jolloin meikäläisiä liberaaleja ja likvidaattoreita ihastuttanut paljon puhuttu „eurooppalaisuus” osoittautui typeräksi tottumukseksi alistua orjalliseen legaalisuuteen, Venäjältä löytyi vain työväenpuolue, jonka edustajat eivät loistaneet sillä, että olisivat olleet kaunopuhujia, „omia miehiä” porvarillisissa intelligentsialongeeissa, liikemiesmäisen ovelia „eurooppalaisen” asianajajan ja parlamentaarikon tapaan, vaan sillä, että heillä oli yhteydet työläisjoukkoihin, että he toimivat uhrautuvaisesti noiden joukkojen keskuudessa ja täyttivät illegaalisen propagandistin ja organisaattorin vaatimattomia, näkymättömiä, raskaita, kiittämättömiä ja erittäin

vaarallisia tehtäviä. On noustava korkeammalle — „yhteiskuntapiireissä” vaikutusta omaavan parlamenttiedustajan tai ministerin arvoon — sitä on *tosiasiallisesti* merkinnyt „eurooppalainen” (lue: lakeijamainen) „sosialistinen” parlamentarismi. On laskeuduttava alemmaksi — autettava riistettyjen ja sorrettujen valistamista ja yhteenliittämistä — tällainen tunnus käy ilmi Muranovin ja Petrovskin esikuvasta.

Ja tämä tunnus saa maailmanhistoriallisen merkityksen. Yksikään asioita ajatteleva työläinen ei maailman yhdessäkään maassa suostu entiseen tapaan tyytymään porvariston parlamentaariseen legaalisuuteen — sen jälkeen, kun tuo legaalisuus on kumottu kaikissa etumaisissa maissa yhdellä kynän piirroilla ja kun se on johtanut vain opportunistien ja porvariston väliseen mitä kiinteimpään tosiasialliseen liittoon. Ken haaveilee vallankumouksellisten sosialidemokraattityöläisten ja eilistä — *sekä tämänpäiväistä* — tyyppiä olevien „eurooppalaisten” legalistisocialidemokraattien „yhtenäisyydestä”, — hän ei ole oppinut mitään, vaan on unohtanut kaiken, hän on tosiasiaa porvariston liittolainen ja proletariaatin vihollinen. Ken ei ole tähän mennessä ymmärtänyt, miksi ja mitä varten VSDT:n Duumaryhmä erkani sosialidemokraattisesta ryhmästä, joka oli tehnyt sovinnon legalismin ja opportunistien kanssa, — hän otta- koon nyt oppia Muranovin ja Petrovskin toimintaa koske- vasta oikeudenkäyntiselostuksesta. Tätä toimintaa harjoitti- vat *muutkin eivät* *yksinomaan* nämä kaksi edustajaa, ja vain auttamattoman naiivit ihmiset voivat luulla tuollaisen toiminnan soveltuvan yhteen sen kanssa, että „suhtaudu- taan hyväntahtoisesti, kärsivällisesti” „Nasha Zarjaan” tai „Severnaja Rabotshaja Gazetaan”⁸⁶, „Sovremennikiin”, Organisaatiokomiteaan tai Bundiin.

Hallitus luulee voivansa säikyttää työläisiä sillä, että lähettää Siperiaan VSDT:n Duumaryhmän jäsenet? Se ereh- tyy. Työläiset eivät säikähä, vaan erotukseksi likvidaatto- reista ja sosialishovinisteista he tulevat käsittämään parem- min tehtävänsä, työväenpuolueen tehtävät. Työläiset oppivat valitsemaan Duumaan vain VSDT:n Duumaryhmän jäsen- ten kaltaisia miehiä, jotta he harjoittaisivat samanlaista ja vielä laajempaa ja samalla myös vielä *illegaalisempaa* toi- mintaa joukkojen keskuudessa. Hallitus aikoo tappaa

Venäjällä „illegaalisen parlamentarismen”? Se vain lujittaa proletariaatin yhteyttä sellaiseen, *yksinomaan* sellaiseen parlamentarismiin.

Kolmanneksi — ja tämä on tärkeintä, — VSDT:n Duumaryhmän oikeusjuttu antoi ensi kerran julkista, miljoonapainoksena ympäri Venäjää levinnyttä, objektiivista aineistoa tärkeimmästä, oleellisimmasta peruskysymyksestä — Venäjän yhteiskunnan *eri luokkien* suhtautumisesta sotaan. Eiköhän jo riitä äärettömän kyllästyttävää intelligenttimäistä suunsoittoa „isänmaan puolustuksen” ja „periaatteellisen” (lue: suusanallisen eli tekopyhän) internationalismin yhteensoveltumisesta? Eiköhän liene jo aika luoda silmäys *tosiasioihin*, jotka koskevat *luokkia*, s.o. miljoonia todellisen elämän ihmisiä, eivätkä muutamia kymmeniä kaunopuhujasankareita?

Sodan alkamisesta on kulunut enemmän kuin puoli vuotta. Kaikkien suuntien legaalinen ja illegaalinen lehdistö on lausunut mielipiteensä, kaikki eri puolueiden duumaryhmät — ne ovat luokkaryhmitystemme perin riittämätön, mutta ainoa objektiivinen osoitin — ovat määritelleet kantansa. VSDT:n Duumaryhmän oikeusjuttu ja lehdistön lausunnot ovat tehneet yhteenvedon koko tästä aineistosta. Oikeusjuttu todisti, että Venäjän proletariaatin parhaat edustajat eivät ainoastaan suhtaudu vihamielisesti shovinismiin yleensä, vaan ovat nimenomaan samalla kannalla kuin Pää-äänenkannattajamme. Duumaedustajat vangittiin marraskuun 4 p:nä 1914. He tekivät siis työtään yli kaksi kuukautta. Kenen keskuudessa he sitä tekivät ja miten? Mitä työväenluokan keskuudessa olevia virtauksia he heijastivat ja ilmaisivat? Vastauksen tähän antaa se tosiasia, että konferenssin aineistona olivat „teesit” ja „Sotsial-Demokrat” ja että puolueemme Pietarin komitea julkaisi tämän tästä sitä samaa aihetta käsitteleviä lentolehtisiä. Muita aineistoja ei konferenssissa ollut. Duumaedustajat eivät aikoneet tehdä konferenssille selkoa muista työväenluokan keskuudessa esiintyvistä virtauksista, sillä muita virtauksia ei ollut olemassa.

Ehkäpä VSDT:n Duumaryhmän jäsenet ilmaisivat vain työläisten vähemmistön mielipiteen? Meillä ei ole oikeutta olettaa sellaista, sillä 2½ vuoden sisällä, vuoden 1912 kevästä vuoden 1914 syksyyn, 4/5 Venäjän tietoisista

työläisistä liittyi „Pravdan” ympärille, jonka kanssa nämä duumaedustajat olivat aatteellisesti täysin yksimielisiä työssään. Tämä on tosiasia. Jos työläisten keskuudessa olisi ollut vähänkään huomattavaa protestimielialaa Keskuskomitean kantaa vastaan, tämä protesti ei olisi voinut olla ilmenemättä päätöslauselmaehdotuksessa tai -ehdotuksissa. Oikeudenkäynti ei paljastanut mitään sellaista, vaikka se „paljastikin”, voidaan sanoa, paljon siitä, mikä koskee VSDT:n Duumaryhmän toimintaa. Petrovskin käsialalla tehdyissä korjauksissa ei ole varjoakaan sellaisesta.

Tosiasiat osoittavat, että heti ensi kuukausina sodan alkamisen jälkeen Venäjän työläisten tietoinen etujoukko *todella* liittyi lujasti Keskuskomitean ja Pää-äänenkantajan ympärille. Niin epämieluisa kuin tämä tosiasia lieneekin niistä tai näistä „puolueryhmistä”, — se on kumoamaton. Syytekirjelmässä siteeratut sanat: „On suunnattava aseet kaikkien maiden taantumuksellisia ja porvarillisia hallituksia ja puolueita vastaan eikä omia veljiä, muiden maiden palkkaorjia vastaan” — nämä sanat kantavat ja ovat jo kantaneet oikeudenkäynnin ansiosta Venäjän joka puolelle proletarisen internationalismin ja proletarisen vallankumouksen kehotuksen. Venäjän työläisten etujoukon luokkatunnus on nyt oikeudenkäynnin ansiosta kantautunut mitä laajimpien joukkojen kuuluville.

Porvariston ja pikkuporvariston erään osan kauttaaltainen shovinismi, pikkuporvariston toisen osan horjunta ja työväenluokan tällainen kehoitus — sellainen on poliittisten jakaantumistemme tosiasiallinen, objektiivinen kuva. Meidän tulee yhdistää „näköalamme”, toiveemme ja tunnuksemme tähän tosiasialliseen kuvaan eikä intelligenttien ja pikkuryhmien perustajien hyviin toivomuksiin.

Pravdalaiset sanomalehdet ja „tyypiltään muranovilainen” työ saivat aikaan Venäjän tietoisten työläisten $\frac{4}{5}$ yhtenäisyyden. Lähes 40.000 työläistä osti „Pravdaa”; paljon suurempi määrä luki sitä. Olkoon niin, että sota, vankila, Siperia, pakkotyöt lyövät heidän rivinsä hajalle viisi kertaa, kymmenen kertaa. Hävittää tätä kerrosta *ei voida*. Se on elossa. Se on vallankumouksellisuuden ja antishovinismin läpituokemaa. Se *yksin* seisoo kansanjoukkojen keskellä, näiden joukkojen syvimpien kerrosten keskellä työtätekevien, riistettyjen ja sorrettujen internationalismin julista-

jana. Se *yksin* on kestänyt lujana yleisen hajaannuksen aikana. Se yksin johdattaa puoliproletaarisia kerroksia kadettien, trudovikkien, Plehanovin ja „Nasha Zarjan” sosialishovinismista sosialismia *kohti*. VSDT:n Duumaryhmän oikeusjuttu näytti koko Venäjälle, että tuo kerros on olemassa, näytti sen aatteet ja toiminnan sekä sen, että tuo kerros vetoaa „muiden maiden palkkaorjien veljeyteen”.

On tehtävä työtä tämän kerroksen kasvattamiseksi, on suojattava sen yhtenäisyys sosialishovinisteja vastaan, tämä on se ainoa tie, jota kulkien Venäjän työväenliike voi kehittyä yhteiskunnallisen vallankumouksen suuntaan eikä kansallisliberaalisen „eurooppalaisen” perikuvan suuntaan.

„Sotsial-Demokrat” № 40,
maaliskuun 29 pnä 1915

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden tekstin mukaan
